K513 / 838.

Nagy-Kőrös dec. 17. 1852.

Kedves Domokos,

Immár
Az év mingyár'
Lejár —

nehogy tehát az új épen olly rest levélíróra találjon, mint az ócska, közelebbi két levelére elmaradt válaszomat a szél, vagy inkább a postagebe szárnyaira bocsátom.

Szász Károly Moore-járól annyit tudok, hogy azt Lukácsnál nyomják, de könyvkufárnak átadva nincs, mivel saját költségén nyomatja. Egy pár ív még hibázik belőle, ha megjelen, bizonyosan lesz intézkedve hogy megkaphassa a példányokat.

Könyvtára igen jó darabokkal szaporodott, Hafizból még én is keveset olvastam s a spaniol irodalomból sem sokkal többet; de hallottam dicsértetni, s ha isten éltet még vagy 70 esztendeig, majd talán nekem is lesz alkalmam elolvasni őket. Próbálkozzék fordításban, s küldjön nekem egy párt mutatványul.

A mi az időjárást illeti: én nem szólok bele; hadd folyjon, a mint a fellegterelő Zevs akarja.

A „Visszhangra" hogy előfizetett igen jól tette, bár már most nem tudom, nem fog-e kissé berekedni a torka, miután két új szépirodalmi folyóirat keletkezik mellette, ügyes szerkesztőkkel: a „Délibáb" s a Pákhé. Úgy hiszem a „Hölgyfutár" sorsa legbiztosabb, mert ez szalmán is kitelel.

Gyulait, ha szokott vele találkozni,

köszönése szeremben.

Nálunk semmi ujság, kivéven hogy vasár-nap hangversenyünk lesz, mellyet adni fog Blutzer (?) hegedü virtuoz, és hogy a kará-csony ez évben itt is összeesik a pesti kará-csonynyal.

Családom egészséges volna, ha nőm éjen most nem gyengélkednék; reméljem azonban hogy majd jobban lesz.

Fogadja üdvözletemet s adja át Kv-városi barátinak is.

barátja Ferenc

Kritika

Dalaimhoz.

Elég tiszta forma, de különben üres. Az apotheosist ne tanulja még el a tóthokrol; vagy legalább ollyan versben irja azt meg, a mi maga is méltó legyen a halhatatlanságra.

Képzeletem.

A forma még tisztább, noha az utolsó versbokorban, hol nem akart rimet csinálni, kellett volna, mert egyébütt megvan a keresztrim. Vagy sehol, vagy mindenütt. Az a hol az ez is fülsertő: álma-radt, mélyit (!?) emlékeket, kifesépit alkonyat.

Érdemileg nem olly üres, mint a másik, de az allegoriából nem birok kigázolni: Képzelete sebes gálya, annak tehát egy szobajába menjen a kedves lyányka, akkor fellelik ábrandja szigetét, s a leány lesz tenger, maga sziget, vagy meg-

2.

fordítva, s az életet (a sziges vagy tenger életét) vele benne tölti. Értem önöz káplár uram!

Édes álom.

„De ne jöjj mint vitéz"... csonka föz, invalidus vitéz. „Édes álmaim majd vered fel". Te édes álom majd felvered édes álmaimat. Te édes álom ne jöjj mint ördög: ha úgy jő nem is édes álom. Kijavítható s akkor szemlé kedves dal lesz.

A költő hazája.

Legjobb a négy közül, de ez sem ment némi hibáktól.

Nagy felséges kikiáltja: az utóbbi szó nincs egészen a nagy felséghez mérve; a vásári kikiáltókra emlékeztet. Elkiáltja itt e földön: szebbe. –

Lesz még kölyön: azaz a kölcsön visszafizetése. Tűzes élet elborongja: igen szép! Az egész strófa szép. A köveskező is.

Haragudjék meg, boszúljon meg: írjon megjobbakat!

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

Tisza Domokosnak szeretettel.

Pest.

Nádorutcza 11ik szám.